

finder, det er en højst fordærlig Vej at bevilge det ene Laan efter det andet. I fredelige Tider, hvor der ikke er nogen særlige, ekstraordinære Grunde, laaner man over al Maade, synes det mig, Statskassen laaner, Amtskommunerne laane, Sognekommunerne laane, Privatmanden laaner, for at tilfredsstille de Udgifter, der ere fornødne, man laaner over hele Linien. Det skal jeg nu lade ligge, men jeg skal sige, at det er ret ejendommeligt, at den højtærede Finansminister kan vente, at man under de foreliggende Forhold skulde være særlig villig til at give denne Regering et Statslaan, denne Regering, som ikke vil — saaledes har jeg i alt Fald forstaaet det — give et bestemt Tilsagn om at respektere Rigsdagens Bevillingsret, om, at den ikke vil tage ubevilgede Penge. Naar den ikke vil give det, maatte vi være sære Mennesker, om vi bevilgede denne Regering et Statslaan. Skulde vi i det hele taget bevilge et Statslaan, maatte vi have Sikkerhed for, at Pengene ikke blive brugte imod Rigsdagens Samtykke.

Der er et Punkt, jeg gerne vil berøre, forinden jeg slutter, og som jeg vil sætte i Forbindelse med denne Statslaanshistorie. Det er jo bekendt, offentlig bekendt, bekendt for alle, at der er ført Forhandlinger i to Aar om Salget af de vestindiske Øer. Det ser ud til, at disse Forhandlinger ere strandede uden at føre til noget Resultat. Det ser endvidere ud, for mig i alt Fald — det kan være, jeg tager fejl — som om den højtærede Regering ikke har været særlig stemt for dette Salg. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men det ser i alt Fald ud til, at disse Forhandlinger ere strandede. Den store Del af det danske Folk beklager denne Kendsgerning i højeste Grad. Vi have i Øjeblikket 13 Mill. Kr. staaendeovre i Vestindien, vi sende Aar efter Aar henimod $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. derover, og det er klart, at den store Befolkning herhjemme som Helhed ser paa dette med stor Misfornøjelse, og at den vilde have hilst med Glæde, om dette Salg endnu kunde være gaaet i Orden. Det gælder ikke blot Venstre, men ogsaa Højre. Det har ikke noget paa sig, naar man siger, at det skulde være stødende i mindste Maade for Nationalitetsfølelsen, thi disse vestindi-

ske Øer ere ikke danske. Vi have en Gang købt dem, de ere fremmede i alle Maader. Det er jo ikke Danske, der bo paa disse Øer, det er en Negerbefolkning, og Planterne ere ogsaa væsentlig fremmede. Der bor nok enkelte Danske, men det er ikke noget dansk Land, og der er ikke noget stødende for den nationale Følelse i at sælge dem. Derimod kunde der være Grund til at komme ud over denne finansielle Ulempe, vi staa i, at vi Aar efter Aar sende mange Penge derover og ikke have nogen Udsigt til at faa disse Penge tilbage. Det var noget, man kunde tale om, om den højtærede Finansminister, hvis han trænger til Penge, saa vilde se at faa disse 13 Mill. Kr. ind igen i Stedet for at ty til Statslaan.

Jeg skal, som sagt, ikke gaa ind paa alle de Enkeltheder, som ere fremdragne fra forskellige Sider, men indskrænke mig til de Bemærkninger, jeg har gjort, og anbefale det foreliggende Forslag til uforandret Vedtagelse.

Finansministeren (Scharling): Over for den ærede sidste Taler skal jeg bemærke, at det forholder sig ikke rigtig, som af ham forudsat, at Forhandlingerne med Amerika om en eventuel Afstaaelse af de vestindiske Øer ere strandede. De fortsættes fremdeles, og det er formentlig tilstrækkelig Grund til ikke i øvrigt at komme ind paa dette Spørgsmaal.

Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det er mindre heldigt, naar man skal blive ved Aar efter Aar at optage Statslaan. Men jeg tror, det mindre heldige i Virkeligheden ligger deri, at man vedtager en Række Foranstaltninger, som ikke kunne gennemføres undtagen ved Optagelse af Statslaan. Der er paa indeværende Aars Finanslovsforslag og som Genbevillinger, der ere gaaede over paa det foreliggende Tillægsbevillingslovsforslag, mod hvilket der vistnok ingen Indsigelse kan gøres, opført et Beløb af over 20 Mill. Kr. til Anlæg af Jernbaner, Telegrafer, Havne og lignende Foranstaltninger. Det er klart, at selv om de ordinære Indtægter levne ca. 10 Mill. Kr. ud over de ordinære Udgifter, kan man ikke dermed dække 20 Mill. Kr. til de nævnte Foranstaltninger.